

Свято випускників

І ЛИПНЯ О 10 ГОДИНІ НА ВУЗІВСЬКОМУ СТАДІОНІ «ОЛІМП» ВІДБУДЕТЬСЯ УРОЧИСТИЙ ВИПУСК ВИХОВАНЦІВ НАШОГО ІНСТИТУТУ.

В ЦЕЙ ДЕНЬ 1338 КОЛИШНІХ СТУДЕНТІВ ВУЗУ, ОТРИМАЮТЬ ДИПЛОМИ ПРО ЗАКІНЧЕННЯ ВПІ НАГРУДНІ ЗНАКИ. ІХ ВІТАТИМУТЬ ПРЕДСТАВНИКИ РЕКТОРАТУ, ПАРТІЙНИХ І ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ІНСТИТУТУ ТА ОБЛАСНОГО ЦЕНТРУ.

В ДОБРУ ПУТЬ, МОЛОДІ ІНЖЕНЕРИ!

За інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

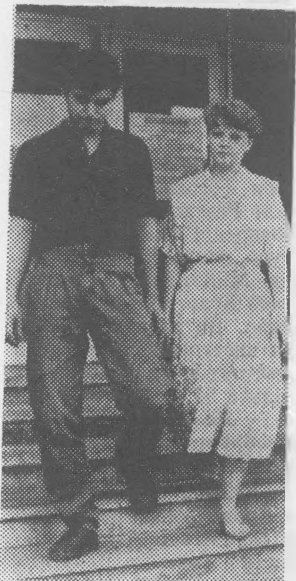
ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ
КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 26 (353)

П'ЯТНИЦЯ, 30 червня 1989 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 1 коп.

Серед 736 цьогорічних випускників стаціонару, дипломованих радянських інженерів, чимало отримали призначення в інші республіки нашої країни.

В УСІ КІНЦІ КРАЇНИ

Вихованці ВПІ після відпустки розпочнуть роботу на підприємствах Російської Федерації, Білорусії, Грузії, Молдавії, Казахстану.

Однак переважна частина випускників отримали призначення на підприємства України, й зокрема, Подільського регіону.

Розклад спеціалістів, підготовлених денним відділенням, такий: енергетиків — 147, машинобудівників — 150, спеціалістів з автоматизації та телемеханіки — 80, обчислювальної техніки — 101, радіотехніки — 129, будівництва — 129.

Заочне відділення в цьому році закінчили 365 чоловік, вечірнє — 163.

Таким чином, інститут підготував для підприємств, проектних організацій країни 1264 інженери, в т. ч. 38 — для роботи

на кафедрах, в лабораторіях і КБ ВПІ.

93 випускники отримують червоні дипломи. Серед них В. Атрошко, В. Бучек, Е. Завальнюк, С. Квітка, С. Марков, С. Мельник та інші.

**Л. БУКОВСЬКА,
Н. ХИЛИНЮК.**

Як повідомила інспектор деканату по роботі з іноземними студентами **О. КОНДРАТЮК**, в 1989 році інститут закінчили 74 юнаки і дівчини з 17 країн світу.

Дипломи з відзнакою отримують Сахіле Зергау Балікер (Ефіопія), Вассам Нагабушанам, Дешпанде Дайананд і Наір Сурендран (Індія), Бахадур Анават (Маврикій), Де Сільва Сінул і Караносекера Ніл (Шрі Ланка), Рейес Фескас Павел (Куба).

На фото: випускники машинобудівного факультету **В. Бучек**, **О. Рокицька** (ліворуч) і **Г. Сивак** та **Кузьменко** (праворуч).
Форо **Р. Кутькова**.

Абітурієнт-89

ФІЗИК І ЛІРИК

Директор Вінницької середньої школи № 23 Г. І. Поліщук жартома говорить, що Вінницький політехнічний інститут — то філіал цієї школи. І в цьому є частка правди, адже добрі шефські зв'язки давно єднають школу і вуз. Комсомольська організація політехнічного — наставник шкільного комсомолу. На уроках і виховних годинах у нашій школі часто можна побачити і почути викладачів вузу. Вони розповідають про новини науково-технічного прогресу, ті професії, якими можна опанувати, ставши студентом політехнічного інституту.

І випускники нашої школи охоче віддають перевагу політехнічному. Щороку понад двадцять юнаків та дівчат школи стають студентами цього навчального закладу. Серед них — Віктор Поліщук, Ігор Дранчук, Сергій Уманець, Олександр Кіптюк, Таїсія Жученко, Олександр Рудницький, Лілія Радківська, Дмитро Семенов та інші майбутні інженери.

Серед тих, хто в нинішньому році закінчив середню школу, теж чимало тих, хто мріє стати студентом саме цього вузу. Педагогічна рада школи дала направлення Олегу Майстренку, Олені Бевзюк, Олегу Світлаку, Володимирі Шоломицькому, Руслану Демчуку, Тетяні Ковальовій, Олександр Дяченку, Сергію Кучеруку, Юрію Задорожнюку, Миколі Підлубному...

Два випускники нинішнього року закінчили нашу школу з золотою медаллю. Один з них — Олег Майстренко, Русавий повновидний, неговіркий. Про політехнічний мрія народилася, ще тоді, як фізику у нашому класі почав викладати В. Ф. Башта — прекрасний знавець свого предмету, людина невтомна, творча. Чимало сил, знань, вміння вклав цей учитель в обладнання шкільної телестудії, що стала гордістю школи. Оператором телестудії якраз і став Олег. Він озвучував і монтував передачі, разом зі своїми ровесниками не лише показували все те найкраще, чим пишається школа, а й висвітлювали недоробки, не обходили тих, хто байдикує, не дбає про знання.

Уроки Башти запам'яталися на все життя не лише Олегові. Він пропагував у нас творців, філософів, навчав мріяти, шукати в собі високе.

Звичайно, не минули марно і заняття в учбово-виробничому комбінаті, екскурсії в центральне конструкторське бюро інформаційної техніки. Отож вирішив твердо: Вінницький політехнічний, факультет обчислювальної техніки.

— Живемо в комп'ютерний вік. Тому я хочу стати інженером-конструктором, мати справу з обчислювальними машинами. Це сьогодні передній край науки. А вінницькі науковці мають чимало цікавих розробок.

Олег з захопленням розповідає, як це прекрасно і потрібно вміти працювати, спілкуватися з ЕОМ, давати їй завдання. І додає:

— Професія інженера, конструктора має стати престижною. Кожен повинен бути не лише першокласним спеціалістом, а й патріотом. Наші вітчизняні обчислювальні машини не повинні поступатися перед японськими. Вони мусять вижити в наш час, в наш побут, як сьогодні радіо і телефон, житимемо набагато краще, довше, мудріше.

Олег переконаний, що інженер, конструктор має знати не лише технічні дисципліни, жити у світі формул. Мати, вчителька української мови і літератури, з дитинства прищепила любов до книг, до поезії. Батько, що був поліпрацівником Радянської армії, переконував, що сучасну молоду людину неможливо назвати освіченою без глибокого знання історії, іноземної мови.

Є в Олега і своє захоплення — гітара. Отож, він мріє не лише успішно навчатися, а й брати участь в художній самодіяльності, під час роботи в студентських будівельних загонах, в туристичних поїздках тихим перезвоном гітарних струн робити молоді серця чутливішими і крилатішими.

Отакий він, Олег Майстренко, абітурієнт політехнічного, фізик і лірик.

Т. КОВАЛЬСЬКИЙ,
випускник середньої школи № 23.

Третій семестр

Братерство

Ці знімки доставив нам з далекого вірменського села Мусаелян, що поблизу сумнозвісного, дотла знищеного руйнівною силою землетрусу, Ленінкани, фотокореспондент обласної молодіжної газети «Комсомольське плем'я» Володимир Осьмушко. Він їздив туди у спеціальне відрядження бо Мусаелян — це «вінницьке» село на вірменській землі. Іншими словами, відбудовують його представники трудових колективів нашої області.

На наше прохання Володимир Осьмушко провідав у Мусаеляні будівельний загін «Мир» енергетичного факультету Вінницького політехнічного інституту, командиром у якому студент Василь Захаров, а комісаром Андрій Видмиш (на груповому знімку обидва в першому ряду).

Наш загін трудиться так, що про нього тільки добра слава. Це й не дивно — Василь Захаров почав формувати добровольців ще тоді, коли надійшли перші повідомлення про велику біду в братній республіці, довго домагався дозволу поїхати в цей край і наразі домігся. Виїхали в середині травня.

Роботи в Мусаеляні — не на місяць, чи два, — на роки. На знімку видно, що село мовби присіло — деякі дахи прямо на землі. Хвиля землетрусу пройшла в глибини, будівлі осідали, але не падали й не валялись безладно — тому людських жертв нема.

Трудяться хлопці зрання до смерання, так, як звикли в будзатонах, а ще їх тримає на рівні високої напруги пам'ять про загиблих і високе відчуття щирого братерства.

Хлопці вирішили залишитись в Мусаеляні на все літо.

В. ІВЧЕНКО.

Знову в Лісничому

Закінчилася сесія. Настає пора третього трудового семестру. Від'їжджають на місце роботи студентські будівельні загони. Виїхав і наш загін «Товариш», який буде працювати в селі Лісничому Бершадського району.

Загін працює в цьому селі уже другий рік. Будуюмо ангари сільськогосподарської техніки. Минулого року поклали 500 кубометрів цегляної кладки, 200 кубометрів бетону і закінчили будівництво до 28 серпня.

Цього року починаємо такий же об'єкт. Справа складна і відповідальна, проте я впевнений — наш загін не підведе.

В. МАТУШКО,
комісар загону «Товариш».

„З'їзд особливої ваги“

так вважає народний депутат СРСР, робітниця В0 „Жовтень“ В.С. Бавула

— Приїхавши зі З'їзду до Вінниці, я зустріла ту ж обстановку, що і в Москві. Дискусії викликають скрізь: на вулиці, в тролейбусі, кафе, під час обідньої перерви... Суперечки викликають думки, викладені доповідачами й виступаючими, і те, як велись засідання, як висувались кандидатури на той чи інший урядовий пост, і найбільше висловлюється запитань до мене як учасника З'їзду.

Тому вважаю своїм найпершим обов'язком на сьогодні звітувати перед вами як перед виборцями, так і як перед гми, кого хвилюють результати З'їзду.

Передусім, хочу сказати, що роботу він свою розпочав за два дні до фактичного відкриття. На засіданні партійної групи, на нараді представників від депутатських груп обговорювався порядок денний, накреслювались основні принципи його роботи. Засідання і нарада пройшли у діловій обстановці, і можна тільки шкодувати, що вона не перенеслась безпосередньо на сам З'їзд. Адже ви бачили, що у перший день його роботи було немало, так би мовити, проколів.

Слід наголосити, що засідання партійної групи було відкритим, і на ньому були присутніми майже всі депутати. Записалося на виступи 69 чоловік, а надали слово тільки 30-и, бо не вистачило більше часу.

На нараді представників брати участь від дев'яти депутатів Вінницької області випала честь мені та голові колегоспу з Шаргородського району О. І. Подолянці.

Якщо говорити про перший день З'їзду, то стало помітно, як активно діяли московська та частково ленинградська групи. Вони разом з тим, що вносили чимало цінних пропозицій, стали настоювати на тому, щоб їм було надано більше місць у Верховній Раді. Більшість учасників З'їзду це було розцінено як ущемлення прав інших депутатських груп, що стало першою причиною антипатії до москвичів.

Думаю, що деякі депутати дарма гостро виступали проти них, чим відкидали все, що вони пропонували. Адже можна було немало питань розв'язати шляхом компромісу.

Зізнаюсь, що на З'їзді у деякі моменти мені

Хоча З'їзд народних депутатів СРСР закінчив свою роботу три тижні тому, символічно він ще продовжується. Бо його атмосфера, завдячуючи широкій гласності, перенеслась у колективи — великі і малі, бо його учасники відкрито і схвильовано говорили про ті проблеми, котрі є болючими для кожного з нас, для всього народу. І ще продовжуються гострі дискусії навколо оцінки результатів його роботи, і так само, як і на З'їзді, кожен відчуває себе політиком, економістом, громадянином Країни Рад. І так само висловлюються думки — суперечливі, протилежні, схвальні, але всіх їх, що особливо по-

було важче, ніж під час передвиборної кампанії. Бо ж не на словах, а на ділі справді відчула, що від мого голосу залежало те, яким шляхом піде наша країна далі.

Варто вам знати і те, що депутати продовжували працювати і під час перерв між засіданнями. Тут розгорталися ще гострі дискусії, ніж на засіданнях, висловлювалось сотні різноманітних думок.

Не менше їх було і в листах та телеграмах, які надходили на адресу З'їзду, у тому числі на мою.

Та не тільки дискутували ми у перервах, а ще й працювали у повному розумінні цього слова. Кожен депутат мав накази від своїх виборців і спішив їх виконати.

Мені, наприклад, довелося зустрітися з міністром однієї промисловості та заступником міністра іншої, щоб вони допомогли розв'язати питання безперервного постачання комплектуючих у наше об'єднання та на завод радіотехнічної апаратури. Крім того, довелося вести серйозну розмову з керівниками інших установ та організацій, і тепер я чекаю відповіді на сім депутатських за-

питтів, — два у Раді Міністрів, два Генеральному прокурору, один — у Комітет радянських жінок, два — у Верховну Рад.

Окремо кілька слів хочу сказати про мітинги, що проходили на стадіоні у Лужниках. На них збиралося по 50—60 тисяч чоловік. Проходили вони здебільшого вночі. Уявіть собі, як може працювати вночі людина, коли перед цим вона цілу ніч мітингувала?

А тим часом у країні усе гостріше постає питання зміцнення дисципліни. Бо дехто зрозумів розширення демократії, як уседозволеність.

Відносно сьогоднішньої зустрічі, то думаю, що вона не остання. Певна, що звіти депутатів перед своїми виборцями стануть традиційними після кожного чергового З'їзду та сесії Верховної Ради.

Потім В. С. Бавула відповіла на запитання присутніх в залі. Дружеско частину з них.

— Яка була дана політична оцінка колективізації на селі, її наслідків?

— Ви прекрасно зрозумієте це, коли уважно перечитаєте звіти про З'їзд у пресі. Хочу тільки від себе оцінити ро-

мітно, об'єднує одне, найголовніше — вболівання за долю перебудови, за долю країни і її народу.

Остаточні висновки стосовно З'їзду — ще попереду, адже ще не опубліковано його основного документу. Виборці народних депутатів СРСР у ці дні цінатимуть і те, як ті, кому вони найбільше довірили, виконують їхні накази, яку мають власну думку про форум депутатів. Це особливо яскраво викреслилося під час зустрічі з народним депутатом СРСР В. С. Бавулою.

У вступному слові Валентина Степанівна сказала:

го прізвища, відпові, що у нашій області його не буде. Тепер чекаю письмового підтвердження цього.

— Хто безпосередньо з вінницьких депутатів був обраний до Верховної Ради?

— Лікар з Калинівки В. Гнатюк, секретар ЦК ЛКСМУ В. Цибух, який балотувався по Могилів-Подільському виборчому округу, та ланкова з Погребищенського району Г. Москаленко.

— Чи була надана можливість Гдлану виступити ще?

— Гдлан не виступав, бо було вирішено, що поки не закінчить свою роботу депутатська комісія, не надавати слово ні йому, ні його опонентам з тим, щоб не розпалювати пристрасті.

— Як Ви думаєте, чи вистачає Вам освіти і досвіду для роботи депутатом?

— Я відповіла на це питання ще під час передвиборної кампанії. Як-що говорити взагалі, то у мене склалося таке враження, що на З'їзді депутати від робітничого класу не тільки критикували, а й вносили конкретні, вагомі пропозиції, і в їх виступах, як у ніяких інших, звучала тривога за долю Батьківщини.

— Чому українська група була такою пасивною?

— Я так це думаю. Інша справа, що багато питань ми вирішували в межах групи, а не спішили виносити на трибуну. Так, вона не була досить підготовленою і не мала такого пакету пропозицій, як, наприклад, прибалтійці чи москвичі, але цю справу поправити можна. Тому наступного разу будемо готуватися окремо навіть ми, вінницькі депутати.

— Яке у Вас ставлення до останнього виступу академіка Сахарова?

— Дуже вже часто він виступав, крім того ще й при відкритті та закритті З'їзду. А чи не краще йому було сформулювати свої думки в одному або двох виступах? В цілому він — прогресивна постать, але в деяких питаннях не зовсім послідовний.

— Яка була Ваша позиція при голосуванні відносно Єльцина у Верховну Раді і затвердження Сухарева Генеральним прокурором?

— Голосувала проти Єльцина. У мене була вже своя думка після

XIX партконференції, і вона підтвердилась від його виступів на З'їзді, на численних мітингах у Москві. А на одному з них він виступав, стоячи під царськими прапорами. Я й подумала, як це може політик, комуніст закликати до перебудови під стягами ладу, який повалили більшовики.

Голосувала проти затвердження Сухарева.

— Чи пробували Ви хоч раз виступити на З'їзді?

— Двічі були спроби. При обговоренні доповіді Рижкова та при обговоренні його кандидатури на пост Голови Ради Міністрів. Та пробитися було просто неможливо. Ви ж знаєте, що на виступи записалися 648 депутатів, а виступили тільки 91.

— Як Ви ставитеся до проблеми поіменного голосування на З'їзді?

— Коли б воно було запроваджено, це значно підвищило б відповідальність кожного депутата перед виборцями за свої рішення, бо вони знали б точно, що і кого він підтримує, яку політичну і життєву позицію займає. Я — за поіменне голосування.

— Чи буде прийнято якимось конкретним рішенням по скасуванню пільг для вищої ланки керівництва?

— На З'їзді окремі депутати гостро ставили вимоги по їх ліквідації, тому думаю, що до другого З'їзду вони будуть скасовані.

— Чи намічається ближчим часом скорочення робочого часу для жінок?

— Як виявилось під час роботи З'їзду, з розмови з головою Комітету радянських жінок З. П. Пуховаю, у нашій країні на даний період відсутня для цього матеріальна база, вона ще не має відповідної економічної сили. Але у майбутньому, певна, це питання буде розв'язано.

— Як Ви плануєте працювати у післяз'їздівський період?

— Перш за все, буду намагатися реалізувати основні пункти своєї передвиборної програми. Звичайно, будуть зустрічі з виборцями, будуть їх нові накази, які та кож треба буде виконувати — це ж мій святий обов'язок.

І, як уже сказала раніше, буду активно готуватися до наступного З'їзду народних депутатів, що має відбутися восени.

Записав
Ю. ЦВІРКУН.
Фото Г. Нагеля.

Джерело знань

Добре відомо, що для успішного засвоєння студентами певної дисципліни, одного конспекта мало. Щоб глибше вивчити матеріал, треба працювати з підручниками, котрі рекомендує учбовий план. Гадаю, що окремим студентам стане в пригоді

також список тієї літератури, який публікується нижче і яку можна придбати у магазині № 4 по вулиці Леніна, 101.

Якушев А. И. и др. «Взаимозаменяемость, стандартизация и технические измерения». М. Машиностроение.

«Единый тарифно-квалификационный справочник работ и профессий рабочих». М. Экономика.

«Механика промышленных работ». Учеб. пособие для вузов в 3 кн. М. Высшая школа.

Васильев В. Н., Садовская Т. Г. «Организационно-экономические основы гибкого производства». М. Высшая школа.

«Справочник по электрохимическим и электрофизическим методам обработки». Под. ред. Волосатова В. А. А. Машиностроение.

Шутенко Л. Н. и др. «Основание и фундаменты», Курсовое и дипломное проектирование. К. Высшая школа.

Якубович А. А. «Задавание по черчению для строителей» Прак. пособие.

М. Высшая школа.

Шкелев Л. Т. «Сопротивление материалов и основы строительной механики». К. Вища школа.

Михалев С. Б. и др. «АСУ на промышленных предприятиях: методы создания». Справочник. М. Энергоатомиздат.

Аладьев В. З. и др.

«Персональный компьютер «Искра-226». Архитектура и программное обеспечение. К. Глав. ред. УСЗ.

Колесниченко Б. В., Петренко Л. И. «Расчеты электрических сетей на программируемых микрокалькуляторах». К. Вища школа.

О. РАДИНСЬКИХ,

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.

«За инженерные кадры» — орган парткома, ректората, управления в справках издавна, полиграфі і книжковій політехнічний інститут, кімната 0220, телефони: 4-74-17, 2-58

профкомов, комітета комсомолу інститута, Вінницька обласна друкарня, торгівлі, м. Вінниця, вул. Київська, 4. Адреса редакції: 286021 Вінниця, Хмельницьке шосе, 133, ЛКСМУ Вінницького політехнічного (внутрішній).

Зам. 3472, БЮ. 01240.

Тираж 1500.